

ESTE DOCTRINA DESPRE
DUMNEZEU UN STÂLP AL
CREDINȚEI NOASTRE?

Dejan Andov

„Aceia care încearcă să aducă teorii care să înlăture stâlpii credinței noastre cu privire la sanctuar sau la personalitatea Lui Dumnezeu ori a Lui Hristos, lucrează ca niște orbi.”

(E.G. White, Manuscript Releases, nr.760, 1905, p.9)

Andov Dejan

Tel: 0740 327 689

e-mail: dejan1888@gmail.com

<http://adevaruladvent.googlepages.com/>

****

ESTE DOCTRINA DESPRE DUMNEZEU UN STÂLP AL CREDINȚEI NOASTRE?

Sunt multe voci astăzi care neagă că adevărul despre Dumnezeu este un stâlp (sau punct de reper) al credinței advente. După înțelegerea lor stâlpii al credinței noastre sunt numai următoarele cinci doctrine (bazate pe un citat de Ellen White din 1889):

1. Curățirea sanctuarului ceresc
2. cele trei solii îngerești
3. templul din cer cu legea lui Dumnezeu
4. lumina despre sabat
5. adevărul că sufletul nu este nemuritor

Dar, care este adevărul? Este doctrina divinității un stâlp sau punct de reper pentru adventiști? Iată ce a scris Ellen White în 1905:

„Aceia care caută să înlăture vechile puncte de reper nu cred cu tărie; ei nu-și mai amintesc cum au primit și auzit. Aceia care încearcă să aducă teorii care să înlăture stâlpii credinței noastre cu privire la sanctuar sau la **personalitatea Lui Dumnezeu ori a Lui Hristos**, lucrează ca niște orbi. Ei caută să aducă incertitudini și să trimită poporul Lui Dumnezeu în derivă fără o ancoră.” (E.G. White, Manuscript Releases, nr.760, 1905, p.9)

Citatul arată cât se poate mai clar că adevărul despre Dumnezeu și despre Hristos este un stâlp al credinței noastre și că cei care încearcă să

aducă teorii prin care acest stâlp este înlăturat acționonează ca niște oameni orbi. Sora White iar și iar ne-a avertizat aceste stâlpi să nu fie niciodată schimbate. Iată câteva din aceste avertizări:

„**Nu trebuie slăbită nici o linie a adevărului** care a făcut din poporul Adventist de Ziua a Șaptea ceea ce este. Noi avem vechile pietre de hotar ale adevărului, experiența și datorია, și trebuie să stăm tari în apărarea principiilor noastre înaintea lumii.” („Mărturii pentru comunitate,” vol. 6, pag. 17)

„Ca popor, noi trebuie să stăm tari pe platforma adevărului veșnic care a rezistat testului și încercării. **Trebuie să îmbrățișăm stâlpii siguri ai credinței noastre. Principiile adevărului pe care Dumnezeu ni le-a descoperit, constituie singura noastră temelie adevărată.** Ele ne-au făcut ceea ce suntem. Trecerea timpului nu le-a micșorat valoarea....

Nu trebuie să primim cuvintele celor ce vin cu un mesaj care contrazice punctele speciale ale credinței noastre. Ei strâng o mulțime de versete și le îngrămădesc ca dovezi în jurul teoriilor lor. Acest lucru s-a întâmplat deseori în ultimii cincizeci de ani. Și, în timp ce Scripturile constituie cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectate, aplicarea lor, **dacă mută un stâlp din temelie pe care Dumnezeu a susținut-o în acești cincizeci de ani, constituie o mare greșală.**” („Mărturii Speciale,” Seria B, Nr. 2, pag. 51 - 1904)

„Domnul a declarat că istoria trecutului trebuie repetată pe măsură ce ne apropiem de finalul lucrării. Fiecare adevăr pe care El l-a dat pentru aceste zile din urmă trebuie proclamat lumii. Fiecare stâlp pe care El l-a stabilit trebuie să fie consolidat. **Nu putem acum să ne depărtăm de pe temelie pe care Dumnezeu a stabilit-o.** Nu putem intra în vreo nouă organizație; căci aceasta ar însemna apostazie de la adevăr.” (Manuscris 129, 1905; SM, Cartea 2, pag. 390)

“**Nici o parte a credinței noastre, care a făcut din noi ceea ce suntem, nu trebuie să fie slăbită.** Noi avem vechile semne de hotar cu privire la adevăr, la felul de viețuire și la datorie, și trebuie să stăm ferm în apărarea principiilor, în ochii lumii.... Fratele meu, Domnul Dumnezeul lui Israel trebuie să fie sfetnicul tău. Satana s-a coborât cu o mare putere și cu toate înșelăciunile nedreptății. Sprijină-te tare pe

Hristos. Ai lucrat sârguincios, ca să obții rezultate bune. Nu face acum greșeli. Niciodată, dar niciodată, **nu încearcă să muți măcar vreun stâlp de hotar pe care l-a dat Domnul poporului Său.** Adevărul stă înfipt tare pe Stânca veșnică - o temelie pe care furtuna și viforul nu o pot clinti.” Mărturii, vol. 8 160-162

„Sufletul meu este foarte întristat când văd pe unii, dintre aceia care au avut lumina și adevărul că primesc cu atâta ușurință amăgirile lui Satana și sunt încântați de o sfințenie falsă. **Când oamenii se întorc de la pietrele de hotar (ale adevărului) pe care le-a pus Domnul, ca noi să ne putem înțelege poziția așa cum este trasată de profeție, atunci ei merg fără să știe unde**” Evanghelizare 221

Ce credeau pionerii AZȘ despre Dumnezeu și despre Hristos în aceasta perioadă? Care a fost adevărul care a fost unul dintre stâlpii ale credinței advente? Înainte să răspundem la această întrebare va rog citiți următorul sfat sorei White adresat pionerilor bisericii:

„Acela care neagă Personalitatea Lui Dumnezeu și a Fiului Său Isus Hristos, neagă pe Dumnezeu și pe Hristos. `Dacă ceea ce ați auzit de la început va rămâne în voi, și voi veți continua în Fiul, și în Tatăl.` **Dacă veți continua să credeți și să vă supuneți adevărilor pe care le-ați îmbrățișat prima dată referitoare la personalitatea Tatălui și a Fiului, veți fi uniți împreună cu El în dragoste.**” (E.G. White, Review and Herald, 8 Martie 1906, p.19)

Deci, să vedem care a fost adevărul pe care pionerii noștri l-au îmbrățișat prima dată referitoare la personalitatea Tatălui și a Fiului și despre care solul Domnului le-a sfătuit să continue să-l creadă:

PRINCIPIILE FUNDAMENTALE DE CREDINȚĂ

(publicate pentru prima dată în 1872 și care au rămas neshimbate până la 1931, anul când a fost introdusă doctrina trinității):

„Așa cum s-a specificat și în alte locuri, Adventiștii de ziua a șaptea n-au alt crez decât Biblia; dar ei păzesc câteva puncte de credință bine definite, pentru care se simt pregătiți să dea socoteală “oricui îi întrebă”. Următoarele declarații pot fi considerate un rezumat al principalelor

învățăături ale credinței lor religioase, **asupra cărora există, din câte știm, o susținere unanimă în întreaga Biserică.**

Advențiștii cred:

I. **Că există un singur Dumnezeu, o ființă spirituală, personală,** creatorul tuturor lucrurilor, omnipotent, omniscient, etern, infinit în înțelepciune, sfințenie, dreptate, bunătate, adevăr și milă, neschimbător și pretutindeni prezent prin reprezentantul Său, Duhul Sfânt. Ps. 139:7

II. **Că există un singur Domn Isus Hristos, Fiul Tatălui cel Veșnic,** prin care au fost create toate lucrurile și prin care sunt menținute, că El a luat asupra Sa natura seminței lui Avraam pentru mântuirea neamului nostru omenesc; că el a trăit între oameni, plin de har și de adevăr, a trăit ca exemplu al nostru, a murit ca jertfă pentru noi, a fost înviat pentru îndreptățirea noastră, s-a înălțat pentru a fi singurul nostru Mântuitor în Sanctuarul din ceruri, unde, prin meritele sângelui său vărsat obține iertare și împăcare pentru păcatele tuturor celor care vin la El cu regret; și că la sfârșitul lucrării sale ca preot, înainte ca să-și ia tronul de Rege, El va face marea ispășire pentru păcatele tuturor celor pocăiți și astfel păcatele lor vor fi atunci șterse (Fapte 3:19) și îndepărtate din Sactuar, după cum este ilustrat în serviciul preotesc din vechime (Leviticul) care prefigura și prevestea lucrarea Domnului nostru în ceruri. Vezi Lev. 16; Evrei 8:4,5; 9:6,7”

James White:

„Modul în care spirițiștii au determinat sau au tăgăduit pe singurul Domn Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus Hristos, a fost prin cea dintâi folosire a **vechiului crez nescriptural Trinitarian**, și anume, că Isus Hristos este veșnicul Dumnezeu, cu toate că nu au nici măcar un singur pasaj pentru a-l sprijini, în timp ce noi avem o abundență de mărturii lămurite ale Scripturii că El este Fiul veșnicului Dumnezeu. (James White, 24 ianuarie 1846, „The Day Star”)

„**Tatăl a fost mai mare decât Fiul prin faptul că El este primul. Fiul a fost egal cu Tatăl prin faptul că a primit toate lucrurile de la Tatăl**” (James White, 4 ianuarie 1881, R&H)

Jon N. Andrews:

„Fiecare membru al familiei umane, cu excepția lui Adam, a avut părinți, și fiecare a avut un început al zilelor; și într-adevăr, cu două excepții, fiecare a avut un sfârșit al vieții. Chiar și îngerii lui Dumnezeu, toți au avut un început al zilelor, ceea ce-i face să fie excluși din această descriere ca și membrii familiei omenești. **Și în ceea ce-L privește pe Fiul lui Dumnezeu, și El ar fi exclus de asemenea, căci Îl are pe Dumnezeu ca Tată, și are, într-un anumit punct din veșnicia trecută, un început al zilelor.** Deci, dacă folosim exprimarea lui Pavel în sensul ei literal, ar fi imposibil să găsim decât o Ființă în Univers, și Acesta este **Dumnezeu Tatăl, care este fără tată, sau mamă, sau obârșie, sau început al zilelor, sau sfârșit al vieții.**” J.Andrews RH Sep. 7, 1869

Uriah Smith:

„Mielului, în aceeași măsură ca și Tatălui care stă pe tron, I se aduce laudă în acest cântec de adorare. Comentatorii, în unanimitate, s-au prins de aceasta ca de o dovadă că Hristos trebuie să fie de aceeași vârstă cu Tatăl; căci altfel, spun ei, aici ar fi adusă creaturii închinarea ce I se cuvine numai Creatorului. Dar aceasta nu este în mod necesar concluzia ce se desprinde. **Scripturile nu vorbesc nicăieri despre Hristos ca fiind o ființă creată, dar mărturisesc în mod clar că El era născut din Tatăl.** (vezi afirmațiile despre Apocalipsa 3:14, unde se arată că Hristos nu este o ființă creată.) Dar în timp ce, ca Fiu, nu deține o veșnicie a existenței trecute împreună cu Tatăl, începutul existenței Sale, ca născut al Tatălui, a fost înainte de întreaga lucrare de creație, în legătură cu care El este punctul creator de întâlnire cu Dumnezeu. Ioan 1:3; Evrei 1:2. Nu poate Tatăl să poruncească ca unei astfel de ființe să I se aducă în mod egal închinare ca și Sieși, fără ca închinătorul să devină idolatru? El L-a înălțat în poziția care Îl face potrivit pentru a fi adorat, și chiar a poruncit ca închinarea să-I fie adusă Lui, ceea ce nu face ca necesară egalitatea Sa cu Tatăl în existența veșnică. Hristos Însuși declară că „precum Tatăl are viața în Sine Însuși, tot astfel I-a dat Fiului să aibă viața în Sine Însuși.”

Ioan 5:26. Tatăl „L-a înălțat nespuse de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume.” Filipeni 2:9. Și Tatăl Însuși spune: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.” Evrei 1:6. **Aceste declarații arată că Hristos este acum un obiect al închinării în aceeași măsură cu Tatăl; dar nu demonstrează că El deține o eternitate a existenței împreună cu Tatăl.**” (Uriah Smith, 1882, Daniel și Apocalipsa, pag. 430)

„Numai Dumnezeu este fără de început. În cea mai timpurie epocă când a putut exista un început, - o perioadă atât de îndepărtată încât pentru mințile finite este practic veșnică, - a apărut Cuvântul. „La început a fost Cuvântul, și Cuvântul a fost cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” Ioan 1:1. Acest Cuvânt necreat a fost Ființa care, la împlinirea vremii S-a făcut trup și a locuit printre noi. Începutul Său nu a fost asemenea nici unei alte ființe din Univers. Este descoperită în expresiile pline de mister: „singurul Său (al lui Dumnezeu) Fiu născut” (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9), „singurul născut din Tatăl” (Ioan 1:14), și, „Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu.” Ioan 8:42. **Se pare astfel că, printr-un proces sau impuls divin, nu prin creație, cunoscut numai de Omnisciență, și posibil numai pentru Omnipotență, Fiul lui Dumnezeu a apărut.**” (Uriah Smith, 1898, Privind la Isus, pag. 10)

John Matteson

„Hristos este singurul Fiu literal al lui Dumnezeu. „Singurul născut din Tatăl.” Ioan 1:14. El este Dumnezeu pentru că El este Fiul lui Dumnezeu; nu datorită meritului învierii Sale. Dacă Hristos este singurul născut din Tatăl, atunci noi nu putem fi născuți din Tatăl într-un sens literal. Este numai în sensul secundar al termenului.” (John Matteson, 12 octombrie 1869, R&H, pag.123)

A.T. Jones (solul lui Dumnezeu din 1888):

„Cel care a fost **născut în formă lui Dumnezeu** a luat formă

E.J. Waggoner (solul lui Dumnezeu din 1888):

„Cuvântul era „la început”. Mentea omenească nu poate pătrunde epocile cuprinse în această frază. Nu-i este dat omului să știe când sau cum a fost Fiul născut; dar știm că El era Cuvântul divin, nu doar înainte de a veni să moară pe acest pământ, ci chiar înainte ca lumina să fie creată. Exact înaintea răstignirii Sale El s-a rugat: „Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o aveam cu Tine înainte de a fi lumea”. (Ioan 17:5). Cu mai bine de șapte sute de ani înaintea primei Sale veniri, aceasta a fost astfel prezisă de cuvântul inspirat: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși, din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel; a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei” (Mica 5,2). **Știm că Hristos „a ieșit și vine de la Dumnezeu” (Ioan 8:42), dar aceasta s-a întâmplat în timpul atât de îndepărtat din veșnicie, încât este cu mult deasupra înțelegerii umane.**” (E.J.Waggoner, 1890, Hristos și Neprihănirea Sa, pag.9)

„Acest nume nu a fost dat ca o consecință a unei mari realizări, ci este al Lui prin drept de moștenire. Vorbind despre puterea și măreția lui Hristos, autorul scrisorii către Evrei spune că El a fost făcut cu mult mai presus de îngeri, deoarece „El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor” (Evrei 1:4). Un fiu este totdeauna îndreptățit să poarte numele tatălui; și Hristos, ca "singurul Fiu născut din Dumnezeu", este la fel de îndreptățit să poarte același nume cu Tatăl. Un fiu, de asemenea, este într-o măsură mai mică sau mai mare o copie a tatălui; el are, într-o anumită măsură, trăsăturile fizice și caracteristicile personale ale tatălui său, dar nu în mod desăvârșit, pentru că nu există o copie fidelă în întreaga omenire. Nu există nici o imperfecțiune în Dumnezeu sau în vreo lucrare de-a Sa; și astfel, Hristos este "reprezentarea exactă" a Ființei lui Dumnezeu (Evrei 1:3). **Ca Fiul al lui Dumnezeu, existent prin Sine Însuși, El are în mod natural toate atributele Divinității.**

Este adevărat că Dumnezeu are mulți fii; dar Hristos este "singurul

Fiu născut din Dumnezeu" și de aceea este Fiul lui Dumnezeu într-un fel în care nici o altă ființă nu a fost și nu va fi vreodată. Îngerii sunt fiii ai lui Dumnezeu, așa cum era și Adam (Iov 38:7; Luca 3:38) prin creațiune. Creștinii sunt fiii lui Dumnezeu prin înfiere (Romani 8:14,15); dar **Hristos este Fiul lui Dumnezeu prin naștere**. Autorul epistolei către Evrei arată mai departe că poziția Fiului lui Dumnezeu nu este una la care a fost înălțat, ci este una pe care o deține pe drept. El spune că Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca servitor, „dar Hristos este credincios ca Fiu peste casa Lui”(Evrei 3:6). Și, de asemenea, Hristos este Ziditorul casei (versetul 3). El este Cel care zidește templul Domnului și poartă slava (Zaharia 6:12,13).” (E.J.Waggoner, 1890, Hristos și Neprihănirea Sa, pag.11-13)

„Ar fi necesar aici un cuvânt de precauție. Nimeni să nu-și imagineze că noi am ridica pe Hristos la importanța Tatălui sau că L-am ignora pe Tatăl. Nu poate fi vorba de așa ceva, pentru că interesele lor sunt comune. Noi Îl slăvim pe Tatăl, slăvind-L pe Fiul. **Suntem atenți la cuvintele lui Pavel, care spune că "totuși, pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile, și prin El și noi" (1 Corinteni 8:6)**; așa cum am citat deja, că prin El, Dumnezeu a făcut lumile. Toate lucrurile provin, în cele din urmă, de la Dumnezeu Tatăl; **chiar Hristos Însuși a provenit și a apărut de la Tatăl**, dar așa I-a plăcut Tatălui, ca în El să locuiască toată plinătatea și ca să fie Agentul direct, în fiecare act al creației. Scopul nostru în această expunere este să stabilim poziția de drept a lui Hristos, de egalitate cu Tatăl, pentru ca puterea Sa de a răscumpăra să poată fi mai bine apreciată.

Scripturile declară că Hristos este singurul Fiu născut din Dumnezeu”. **El este născut, nu creat**. Nu are nici un rost să ne întrebăm cum a fost născut, pentru că, nici dacă ni s-ar spune, mințile noastre nu ar putea pricepe. Profetul Mica ne spune tot ceea ce putem ști despre acest lucru, în următoarele cuvinte: "Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între miile lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel care va stăpâni în Israel și a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veșniciei." Mica 5:2. **A fost un timp când Hristos a provenit și a apărut din Dumnezeu, din sânul Tatălui** (Ioan 8:42; 1:18). Dar aceasta s-a petrecut într-un timp atât de îndepărtat, în veșnicii, încât pentru o inteligență

limitată este practic fără început.

Astfel, ideea este că **Hristos este un Fiu născut și nu creat**. El a moștenit un Nume mult mai minunat decât al îngerilor; El este „Fiu peste casa Lui.” Evrei 1:4; 3:6. Și, de vreme ce este **singurul Fiu născut din Dumnezeu, El este chiar esența și natura lui Dumnezeu și posedă prin naștere toate atributele divine, pentru că Tatălui I-a făcut plăcere ca Fiul Său să fie reprezentarea exactă a Ființei Lui**, strălucirea slavei sale, și să fie umplut cu plinătatea Dumnezeirii. Astfel, El are „viața în Sine Însuși”. El posedă nemurirea în dreptul Său și o poate oferi și altora. Viața există în El, astfel că nu-I poate fi luată, dar renunțând de bună voie la ea, El poate intra din nou în posesia ei. Cuvintele Lui sunt acestea: „Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am puterea s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.” Ioan 10:17,18.” (E.J.Waggoner, 1890, Hristos și Neprihănirea Sa, pag.19-22)

“Discutând despre egalitatea perfectă între Tatăl și Fiul, și faptul că Isus este prin natură Dumnezeu, noi nu intenționăm să fim înțeleși învățând că Tatăl nu a fost înainte de Fiul... **În timp ce amândoi au aceeași natură, Tatăl este primul în timpul**. El tot așa este mai mare prin faptul că nu are început, pe când **personalitatea lui Hristos are început**” {E. J. Waggoner, *Signs of the Times*, April 8, 1889}

S.N. HASKELL

„Curcubeul din nori nu este decât un simbol al curcubeului care înconjoară tronul din veșnicie. În veacurile trecute, pe care mintea finită nu le poate pătrunde, **Tatăl și Fiul erau singuri în univers**. Hristos era **primul născut** al Tatălui, și Lui, Iehova I-a făcut cunoscut planul divin de creație. Planul de creație al lumilor împreună cu ordinea ființelor care urmau să-l populeze, nu era descoperit... Atunci, în aceste întâlniri timpurii, inima plină de dragoste a lui Hristos a fost mișcată; și singurul Fiu născut Și-a oferit viața pentru răscumpărarea omului, dacă acesta ar fi cedat și ar fi căzut. Tatăl și Fiul, înconjurați de o slavă de nepătruns, și-au

strâns mâinile. În aprecierea acestei oferte I-a fost conferită lui Hristos puterea de a crea, și legământul cel veșnic a fost făcut; și de aici înainte, Tatăl și Fiul, cu o singură minte, au lucrat împreună pentru a duce la îndeplinire lucrarea de creație. Sacrificiul de sine pentru binele celorlalți a constituit baza acestei lucrări.” (Stephen N.Haskell, *Istoria Profetului de pe Patmos*, pag.93,94, 1905)

„Înainte de creația lumii noastre „a fost un război în cer”. Hristos și Tatăl erau legați printr-un acord; iar Lucifer, heruvimul acoperitor, a devenit gelos pentru că nu era acceptat în întâlnirile veșnice ale celor doi care stăteau pe tron.” (Stephen N. Haskell, *Istoria Profetului de pe Patmos*, pag.217, 1905)

„**Hristos a fost Cel dintâi născut din cer**; El a fost de asemenea Cel dintâi născut al lui Dumnezeu pe pământ, și a moștenit tronul Tatălui. Hristos, Cel dintâi născut, cu toate că era Fiul lui Dumnezeu, a fost îmbrăcat în umanitate și a fost desăvârșit prin suferință. El a luat forma omului și, de-a lungul veșniciei, va rămâne cu forma de om.” (Stephen N. Haskell, *Istoria Profetului de pe Patmos*, pag. 98,99,1905)

W. W. Prescott

„După cum Hristos a fost **născut de două ori**, o dată în eternitate, Singurul născut al Tatălui, și încă o dată aici în carne, unind astfel divinul cu umanul în această a doua naștere, tot așa și noi, care am fost născuți o dată deja în carne, trebuie să avem a doua naștere, fiind născuți din nou din Spiritul, pentru ca experiența noastră să fie aceeași, omenescul și divinul unindu-se pe viață.” (W.W.Prescott, 14 aprilie 1896, R&H, pag.232)

C.W. Stone:

„Deci, Cuvântul este Hristos. Textul vorbește despre originea Lui. **El este singurul născut din Tatăl**. Cum a venit la existență Biblia nu ne spune clar, dar prin această expresie și alte asemănătoare din Scripturi

putem crede că Hristos a venit la existență într-un fel diferit de felul în care au apărut celelalte ființe; că El a apărut din ființa Tatălui într-un fel ce nu este necesar să-l înțelegem” (C.W. Stone, The Captain of our Salvation” p. 17, 1886)

Sa facem acum un sumr al credinței pionerilor AZȘ. Ei credeau:

1. Că Dumnezeu este o singură Persoană; (și nu “o unitate de trei persoane”).

2. Că Isus este Fiul literal, născut, al lui Dumnezeu (și nu o Ființa co-eternă și co-egală cu Tatăl care joacă rolul unui Fiu).

3. Că Isus este egal cu Dumnezeu prin faptul că a primit toate lucrurile de la Tatăl Său (și nu pentru că este co-etern cu El).

Acum, o întrebare foarte importantă: a fost Ellen White de acord cu pionerii bisericii sau, așa cum spun unii astăzi, a fost ea “lupul singuratic” care a avut o poziție diferită de frați ei. Sunt unii astăzi care susțin că ea dintotdeauna a fost Trinitarian. Să vedem din scrierile ei care este adevărul:

1. Este Dumnezeu o singură Persoană sau este “o unitate de trei persoane” (Există diferența între Dumnezeu și Isus sau sunt ei o parte dintr-un Dumnezeu triunic?):

“Dumnezeu este **o persoană...**” (1SAT 343)

“Dumnezeu este spirit; totuși El este **o ființă personală**, căci omul a fost făcut după chipul Său. Ca ființă personală, Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său.” Educație 131

“Există un Dumnezeu **personal**, Tatăl; există un Hristos personal, Fiul” (RH, November 8, 1898 par. 9)

“Ca Iehova, Conducătorul suprem, Dumnezeu nu putea personal să comunice cu omul păcătos, dar El a iubit lumea așa de mult că L-a trimis pe Isus în lumea noastră ca o descoperire Lui Însuși” (9MR, pag. 122)

Concluzie: Dumnezeu este o singură Persoană.

2. Care este relația între Dumnezeu și Isus. Este El un Fiu literal, născut din Tatăl sau joacă rolul unui fiu?

„Scripturile arată în mod clar relația dintre Dumnezeu și Hristos, și înfățișează la fel de limpede personalitatea și individualitatea fiecăruia... **Dumnezeu este Tatăl lui Hristos; Hristos este Fiul lui Dumnezeu.**” (Marturii vol. 8, pag. 268)

“Cine este Hristos? – El este **singurul Fiu născut** al Dumnezeului celui viu. El este fața de Tatăl asemenea unui cuvânt care exprimă gândul, asemenea gândului făcut auzit.” (Instructorul tineretului 28 iunie 1894)

“O jertfă desăvârșită a fost făcută; pentru că, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut’ – nu un fiu prin creație, așa cum au fost îngerii, nici un fiu prin adopție, așa cum este păcătosul iertat, ci **un Fiu născut** după chipul persoanei Tatălui, și în toată strălucirea maiestății și slavei Sale, unul egal cu Dumnezeu în autoritate, demnitate și desăvârșire divină. În El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” (Semnele timpului, 30 mai 1895)

„Tatăl veșnic, Cel neschimbător, L-a dat pe **singurul Său Fiu născut**, smuls de la sânul Său, El care a fost făcut după chipul persoanei Sale, și L-a trimis jos pe pământ pentru a descoperi cât de mult a iubit El omenirea.” (R&H, 9 iulie 1895)

„O, dacă toți și-ar da seama de iubirea cea mare, de jertfirea de sine, de bunăvoința și bunătatea Tatălui nostru ceresc, când a dat pe Fiul Său să moară pentru noi ca să putem, dacă credem și păzim poruncile Sale, să avem pace deplină, bucuria și dragostea Tatălui și să ne unim cu El inima, sufletul, mintea și puterea ca să păstrăm neprihănirea și să mergem pe aceeași cale cu Hristos. Nu este numai jertva lui Hristos, ci este și jertva Tatălui. Tatăl în unire și simțire cu Fiul Său S-a coborât să sufere împreună cu Fiul Său. El n-a cruțat pe singurul Său Fiu, ci L-a dat de bună voie pentru noi toți.

Acest dar al lui Hristos este adevărul care încoronează dragostea lui Dumnezeu și **Paternitatea Sa** de-a lungul timpului și în veșnicie. Dragostea lui Dumnezeu se vede în **Paternitatea Sa**. Să bem din această dragoste ca să cunoaștem din experiență ce reală și plină de dragoste

experiența există în înțelegerea **Paternității lui Dumnezeu.**” Spalding and Magan, p. 68

Concluzie: Isus este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu.

3. Este Hristos egal cu Tatăl din faptul că este co-egal și co-etern cu El, sau pentru că a fost înălțat de Tatăl la poziție egală cu El?

„Dumnezeu este Tatăl lui Hristos; Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Lui Hristos I s-a dat o poziție proslăvită. **El a fost făcut egal cu Tatăl.** Toate gândurile lui Dumnezeu sunt descoperite Fiului Său.” (Marturii vol. 8, pag. 268)

“Marele Creator a convocat întreaga oștire cerească pentru ca, în prezența tuturor îngerilor, să-I acorde onoare deosebită Fiului Său. Fiul a fost așezat pe tron cu Tatăl și mulțimea cerească a îngerilor sfinți era adunată în jurul Lor. Tatăl a făcut cunoscut faptul că El Însuși **a rânduit** ca Hristos, Fiul Său, să fie egal cu El așa încât, oriunde era prezența Fiului, să fie ca și propria Lui prezență. Cuvântul Fiului trebuia să fie ascultat la fel ca și cuvântul Tatălui. El L-a investit pe Fiul Său cu autoritate să conducă oastea cerească. În mod deosebit Fiul trebuia să lucreze în unire cu Tatăl în planul de creațiune a pământului și a fiecărei viețuitoare care avea să existe pe pământ. Fiul avea să îndeplinească voia și planurile Tatălui, dar fără a face nimic de unul singur. Voia Tatălui avea să fie împlinită în El.” (Istoria Mântuirii pag. 13)

“Domnul Hristos **a primit toate lucrurile** de la Dumnezeu, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: prin Fiul iubit, viața Tatălui se revarsă peste toți și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul binefacerilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții.” (Hristos lumina lumii, pag. 21)

“Marele nostru Exemplu **a fost înălțat** la a fi egal cu Dumnezeu.” (Mărturii pentru comunitate, vol. 2, pag. 426).

Concluzie: Isus Hristos este egal cu Tatăl pentru că Tatăl la înălțat la această poziție de egalitate.

Din aceste afirmații se poate vedea ca Ellen White a fost de acord cu restul pionerilor bisericii AZȘ. De aceea ea niciodată nu le-a muștrătat că promovează teorii false despre Dumnezeu, ci din contră, le-a sfătuit să rămână în credința pe care o aveau de la început.

Există astăzi o teorie care spune că ea tot timpul credea în trinitate dar nu și-a exprimat credința și nu a discutat nici a muștrătat pe cineva pe aceasta tema până la începutul secolului XX. Este oare așa? A muștrătat ea pe cei care au proclamat idei false despre Dumnezeu? Să vedem:

„După trecerea timpului, în 1844, ne-am întâlnit cu tot felul de fanatici. Mărturii veridice îmi erau date pentru a ține piept unor teorii spiritiste. Existau unii care erau activi în răspândirea unor **idei false despre Dumnezeu**. Mi s-a arătat că acești oameni, prin învățăturile lor false, făceau ca adevărul să nu mai aibă efect. Am fost instruită că aceștia înșelau suflete prezentând **teorii speculative despre Dumnezeu**.” (E.G.White, Mărturii, 1904 Vol. 8, pp. 292 – 293).

În acest citat ea nu ne spune care au fost ideile spiritiste despre Dumnezeu împotriva careia a fost instruită de Dumnezeu să dea o mărturie, dar putem afla despre ce este vorba din scrierile soțului ei James White pentru că el a fost cel care o însoțea în aceste timpuri și a lucrat strâns legat de ea:

„Felul în care acești `spiritiști` Îl resping sau Îl neagă pe Singurul Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus Hristos este în primul rând prin **vechiul crez nescripturistic TRINITARIAN** – că Isus Hristos este eternul Dumnezeu, cu toate că ei nu au nici un text care să susțină aceasta, în timp ce noi avem Scriptura care abundă de texte care susțin că El este Fiul Eternului Dumnezeu.” (James White, The Day Star, 24 ianuarie 1846).

Este clar că sora White a fost inspirată de Dumnezeu să dea mărturii clare împotriva doctrinei trinității încă de la începuturile bisericii AZȘ. Această afirmație distruge toate teoriile care susțin că ea niciodată nu a vorbit împotriva doctrinei trinității. Când la începutul secolului XX din

nou au apărut teorii false despre Dumnezeu (dr. Kellogg) ea încă o dată a fost inspirată de Dumnezeu să dea o mărturie clară și directă împotriva acestor teorii. Ea a spus că este vorba despre aceeași idei împotriva care a fost instruită să vorbească de la început.

“În sfârșit fiul meu mi-a spus: “Mama, trebuie să citești măcar unele părți din cartea ca să vezi dacă sunt în armonie cu lumina pe care ți-a dat-o Dumnezeu.” A stat lângă mine și împreună am citit prefața și o mare parte din primul capitol, ca și paragrafe din alte capitole. Cum citeam am recunoscut aceleași sentimente împotriva care am fost instruită să avertizez în primele zile lucrării mele publice.” 1 SM 203

Astazi în general se știe că problema lui Kellogg a fost panteismul. Și așa este. Dar cea ce nu se știe este că adevărata problema a fost doctrina trinității pe care doctorul a îmbrățișat în acest timp (vezi “Trinitatea în lumina revelației” pag. 276-283; 303-307.

O întrebare de meditație pentru fiecare cercetător onest al Cuvântului lui Dumnezeu: dacă pionerii bisericii AZȘ au fost greșiți în înțelegerea lor despre Dumnezeu, de ce sora White nu a scris nici-un cuvânt de mustrare la adresa lor în timp ce în anii după 1844 și în perioadă 1903-1905 (timpul apostaziei lui Kellogg) a scris sute de pagini împotriva teoriilor false despre Dumnezeu? Și încă o întrebare, dacă pionerii au fost greșiți, de ce le-a sfatuit să continue să creadă și să se supună adevărurilor pe care le-au îmbrățișat prima dată referitoare la personalitatea Tatălui și a Fiului?

Am auzit unii care spun că problema dumnezeirii nu este importantă și trebuie să o lasam laoparte. Sunt aceste afirmații adevărate? Este adevărul despre Dumnezeu important? Iată răspunsul la aceste întrebări dat de un teolog AZȘ:

"Dacă doctrina trinității este adevărată, atunci **cei care o neagă nu se închină Dumnezeului Scripturilor**. Dacă este falsă, trinitarieni, aducându-Le venerație Fiului și Duhului Sfânt, **se fac**, în același fel, **vinovați de idolatrie**. Doctrina Trinității nu este doar o speculație, ci **se află la baza teologiei personale** a oricărui om, influențându-i întregul crez și întregul mod de viață" Trinitatea în lumina revelației" pagina 102

În urma studiului nostru am văzut că doctrina despre Dumnezeu este un stâlp al credinței noastre și ca Ellen White ne-a avertizat sub nici-o formă să nu schimbăm aceste stâlpi. Am văzut ce credeau pionerii AZȘ. Am văzut și ca ei nu credeau în doctrina trinitații. Tot așa am văzut că Ellen White a fost cu totul pe aceeași linie cu ei. Dar, cu toate că Dumnezeu ne-a avertizat să nu schimbăm aceste stâlpi ale credinței noastre (în special credința despre Dumnezeu și despre Hristos) El ne-a arătat și că exact acest lucru se va întâmpla:

“Dar Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor depărta de credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor” (1 Tim. 4, 1). Timpul acestei apostazii este acum. **Se va face orice efort posibil să se arunca îndoiala peste pozițiile pe care le-am susținut mai mult de jumătate de secol...**” (Letter 410, 1907)

„Un lucru va fi cu siguranță înțeles curând, - **marea apostazie**, care se dezvoltă și crește și în putere, și va continua astfel până când Domnul va veni din cer cu un strigăt. **Ni s-a spus să ținem tare de primele principii ale credinței noastre denumite**, și să înaintăm din putere către credință crescândă. **Trebuie să ținem pentru totdeauna credința** care a fost confirmată de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu din timpul primelor evenimente ale experienței noastre până în timpul prezent. Avem acum nevoie de perspectivă mai mare, și de o credință mai adâncă, mai serioasă și statornică în călăuzirea Spiritului Sfânt. Dacă am avut nevoie de manifestarea puterii Spiritului Sfânt pentru a confirma adevărul la început, după trecerea timpului, astăzi avem nevoie de toate dovezile în confirmarea adevărului, **când sufletele se depărtează de la credință și dau atenție spiritelor seducătoare și doctrinelor diabolilor**. Nu trebuie să existe nici o slăbiciune a sufletului acum.” (E.G. White, SpT Ser.B, nr. 7, pag. 57)

„Dușmanul sufletelor s-a gândit să sugereze că o mare reformă trebuie să aibă loc printre adventiștii de ziua a șaptea, și că această reformă va consta **în a renunța la doctrinele care au stat ca stâlpi ai credinței noastre**, și să ne angajăm într-un proces de reorganizare. Dacă această reformă ar avea loc, care ar fi rezultatul? **Principiile adevărului**

pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, le-a dat rămășiței bisericii, **vor fi lepădate**. Religia noastră va fi schimbată. **Principiile fundamentale care au susținut lucrarea în ultimii cincizeci de ani, vor fi privite ca erori**. O nouă organizație ar fi stabilită. Vor fi scrise cărți ai unei noi ordini. Va fi introdus un sistem al filozofiei intelectuale. Fondatorii acestui sistem vor merge în orașe și vor face o lucrare minunată. Sabatul, bineînțeles, va fi privit în mod ușuratic, și tot astfel și Dumnezeu care l-a creat. Nimic nu va fi îngăduit să stea în fața noii mișcări. Conducătorii vor învăța că virtutea este mai bună decât viciul, dar Dumnezeu fiind dat la o parte, ei vor instaura dependența de puterea omenească, care, fără Dumnezeu, este cea mai rea. Temelia lor va fi clădită pe nisip, iar furtuna și vijelia vor spulbera clădirea.

Cine are autoritatea de a începe o astfel de mișcare? Noi avem Bibliile noastre. Noi avem experiența noastră, atestată de lucrarea minunată a Spiritului Sfânt. **Noi avem un adevăr care nu suportă nici un compromis**. Să nu respingem noi tot ceea ce nu este în armonie cu acest adevăr?” (Idem, nr. 2, pag. 55,56)

Închidem acest articol cu două citate care vor arată că schimbarea principiilor a avut loc și că toate aceste avertizări sau împlinit. Chiar dacă Ellen White ne-a avertizat să nu schimbăm stâlpul credinței noastre referitor la Dumnezeire, citatul următor va arăta că exact acest stâlp a fost schimbat:

„Unii adventiști de astăzi cred că punctele credinței noastre au rămas neschimbate de-a lungul anilor, sau caută să întoarcă ceasul la un anumit punct când totul era drept. Dar toate încercările de a recupera un asemenea ‚adventism istoric’ eșuează în fața dovezilor moștenirii noastre.

Adventiștii s-au schimbat de-a lungul anilor sub impactul, adevărului prezent.’ Mai surprinzătoare este învățătura referitoare la Isus Hristos, Mântuitorul și Domnul nostru. **Mulți dintre pionieri, inclusiv James White, J. N. Andrews, Uriah Smith și J. N. Waggoner, au avut un punct de vedere arian sau semi arian – care spune că Fiul, la un anumit timp înainte de creație lumii a fost născut de Tatăl.**

În același fel, **modul de înțelegere trinitarian al lui Dumnezeu, acum face parte din crezul nostru fundamental, nu a fost în mod**

general susținut de primii adventiști. Chiar și astăzi, câțiva nu subscriu la el.” („Adventist Review,” 6 ianuarie 1994, pag. 10,11)

“Mulți dintre fondatorii Adventismului de Ziua a Șaptea n-ar fi în stare să se alăture Bisericii de astăzi dacă ar trebui să subscrie la doctrinele fundamentale ale denominațiunii. Mai exact, mulți nu ar fi de acord **cu doctrina nr.2,** care susține credința în **Trinitate.** Pentru Joseph Bates trinitatea a fost „o doctrina nescripturistica”, pentru James White a fost „vechea absurditate trinitariană” și pentru M.E. Cornell a fost rodul mării apostaziei, lângă falsele doctrine așa cum sunt păzirea duminicii și imoralitatea sufletului.

În același fel, **mulți din fondatorii AZȘ vor avea problema cu doctrina nr. 4,** care susține că Isus a fost veșnic și adevărat Dumnezeu. Pentru J.N. Andrews „Fiul lui Dumnezeu... Îl are pe Dumnezeu ca Tată, și are, într-un anumit punct din veșnicia trecută, un început al zilelor.” La fel și E.J. Waggoner, cel din 1888, a scris ca „A fost un timp când Hristos a provenit și a apărut din Dumnezeu... dar aceasta s-a petrecut într-un timp atât de îndepărtat, în veșnicii, încât pentru o inteligență limitată este practic fără început.” (**George Knight** - profesor la **Andrews University,** articol publicat în Ministry, octombrie 1993)

